

at han begyndte at skuffes af sit Studium og af de Fremtidsmuligheder, dette syntes i Stand til at skabe ham.

*

*

*

Dengang han for fire-fem Aar siden første Gang nærmede sig den polytekniske Lærestanstalt, havde det været med en næsten andagtsfuld Forventning. Han havde forestillet sig den som en Art Tempel, et højtideligt Tankeværksted, hvor den frigjorte Menneskeheds Fremtidslykke og Velfærd smeddedes under Aandens Lyn og Torden, — og han fandt en grim og uanselig Bygning i Skyggen af en gammel Bispegaard og heri en Samling mørke og triste, af Tobak og Smørrebrødslugt gennemtrængte Rum, hvor en Del unge Mennesker stod bøjet over smaa, papirbeklædte Borde, mens andre sad med lange Piber og læste i Kollegiehefter eller i Smug spillede Kort. Han havde tænkt sig sine tilkommende Lærere som ildfulde Forkyndere af Naturvidenskabens hellige Evangelier, og han traf i Foredragssalene nogle gamle, hentørrede Skolemesterskikkelser, der ikke var synderlig forskellige fra dem, han netop havde taget Afsked med paa Skolen derhjemme. En af dem, en fuldkommen Mumie, hvis Stemme under Forelæsningen hvert Øjeblik blev borte og maatte klares med en Slurk af en medbragt Medicinflaske, underviste endnu paa Erindringer fra Hans Christian Ørstedes Dage. En anden — Professor Sandrup, Læreren i de egentlige Ingeniørfag — gik med hvidt Slips og lignede mest en teologisk Kandidat eller Præst. Han nød et vist Ry for teoretisk Viden men var en Pendant, der i pædagogisk Samvittighedsfuldhed havde udarbejdet lange, videnskabelig formede Beskrivelser af selv de simpleste Redskaber som Økse og Trillebør og fordrede dem ordret gengivet til Eksamen.

Fra alle Sider modtog Per den Belæring, at en duelig Ingeniør slet ikke (i hvert Fald ikke længere) var en saadan stolt, verdensomflakkende Eventyrhelt, som han havde foregøglet sig, men blot et almindeligt Kontormenneske, en samvittighedsfuld Regnemaskine, et levende Tabelværk lænket til et Tegnebræt.